

DALŠÍ MLÁĎATA MAKAKŮ

Pro milovníky otevřených výběhů s nepatrnou dávkou adrenalinu máme dobrou zprávu. Průchozí výběh makaků včetně 42 m dlouhé visuté lávky, která se ocitá 7 m nad zemí, vstupuje do své letní vrcholové sezony. O překvapení v tomto jednom z největších a nejatraktivnějších výběhů nebyla nouze nikdy. O to poslední se postarali jeho domovští obyvatelé – makaci červenolící, kteří mají další spolubydlící. Ne, že by do svého hájemství pustili nějaká jiná zvířata, pouze se jejich tlupa loupeživého typu rozrostla o další malé mafiány s pronikavou inteligencí jim vlastní. „*Mláďata jsou dnes už čtyři, narodila se 23. 5., 11. 6., 5. 7. a 7. 7. 2024. Jedna z matek je dokonce prvoroďička, ale o mládě se stará vzorně.*“ uvádí ošetřovatelka Veronika Peterková. Olomoucká zoo chová makaky od roku 2001. Celkem se v ní narodilo 81 mláďat.

NEVIDÍM, NESLYŠÍM, NEMLUVÍM

V japonské šintoistické svatyni Nikkó Tóšógú ve městě Nikkó existuje řezba ze 17. st., vyobrazující Mizaru, Iwazaru, Kikazaru (nedívej se, neposlouchej, nemluv), která si zakrývají různé části hlavy. Inspirací pro ni se stali právě makaci a odkazuje k buddhistické myšlence, která vyzývá k tomu, abychom se nedívali na škodlivé věci, nenaslouchali zlu a slovy nečinili jiným příkoří.

INTELIGENCE ODPOČÍVÁ V TERMÁLNÍCH PRAMENECH

V roce 1953 geniální samice Imo naplnila význam slova „opičit se“. Vědci zaregistrovali, která ji po zjištění, že je jednodušší sladké brambory nečistit od písku tlapkami, ale omývat je ve vodě, postupně ji následovala celá tlupa a od ní se to naučily i další tlupy v okolí. Poté, co své soukmenovce naučila umývat jídlo, tuto dovednost ještě zdokonalili - přišli na to, že mytí v mořské vodě dodá bramborům lepší chuť. Podobně se naučili nabrat pšenici i s pískem a hodit ji do vody, písek klesne na dno a pšenici pak jednoduše posbírají na hladině. V horách Nagana zjistili, že vlézt si v chladném období do horkých pramenů není vůbec nepříjemné, a aby se makaci nestávali lázeňskými hosty v lázních pro lidi, byly vybudovány lázně speciálně pro ně.

OBEČNÉ INFORMACE

Počty těchto nejseverněji žijících primátů, kteří kromě ostrova Hokaido obývají celé Japonsko, se ve volné přírodě odhadují na cca 50 000 jedinců. Je jim dán život dlouhý až 30 let, nicméně si ho zkracují návštěvami lidských farem, kde jsou nevídanými hosty. Dokáží si poradit s rozmanitými teplotami, od vyšších v subtropických oblastech jižního Japonska, až po -15 °C ve středním Japonsku na pahorkatinách a horách ostrova Honšú, na nejsevernějším ostrově Hokkaidó se již nevyskytují. Ne zbytečně se jim říká také „sněžné opice“, i proto, že v zimě dokáží vyhrabávat potravu zpod sněhu. Nepohrdnou ani kůrou stromů. Pochutnají si na ovoci, listech, hmyzu, milují ořechy. Dorozumívají se mezi sebou pestrou škálou zvuků. Typická je pro ně hustá srst, která je chrání před mrazy, sedací mozol, krátký ocas a lícní torby. O mláďata matka pečuje až po dobu 2 let.

Iveta Gronská

tisková mluvčí, marketing
gronska@zoo-olomouc.cz
+420 608 101 325